

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

20. března 2014(*)

„řízení o předběžné otázce – Šestá směrnice o DPH – Osvobození – Operace, které se týkají prodeje cenných papírů a mají za následek převod vlastnictví k nemovitostem – Podrobení nepřímé dani, která se liší od DPH – články 49 SFEU a 63 SFEU – čistě vnitrostátní situace“

Ve věci C-139/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Supremo (Španělsko) ze dne 9. února 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 19. března 2012, v řízení

Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona

proti

Generalidad de Cataluña,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení E. Juhász, předseda senátu, A. Rosas (zpravodaj) a C. Vajda, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. června 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona C. Gómez Barrerem, J. Buendía Sierrou a E. Zamarriego Santiagem, abogados,
- za Generalidad de Cataluña N. París, jako zmocněnkyní,
- za španělskou vládu N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,
- za finskou vládu J. Heliskoskim, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi L. Lozano Palacios, jako zmocněnkyní,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 části B písm. d) bodu 5 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů

žlenských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní (Úř. vst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 91/680/EHS ze dne 16. prosince 1991 (Úř. vst. L 376, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 160, dále jen „šestá směrnice“), jakož i články 49 SFEU a 63 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona (dále jen „Caixa“) a Generalidad de Cataluña ve věci žádosti o vrácení daní z převodu majetku a právních úkonů v podobě formalizovaného zápisu (dále jen „daň z převodu majetku“).

Právní rámec

Unijní právo

3 V hlavě V šesté směrnice, nadepsané „Zdanitelná plnění“, článek 5 stanoví:

„1. Výrazem ‚dodání zboží‘ se rozumí převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník.

[...]

3. žlenské státy mohou za hmotný majetek pokládat

[...]

c) akcie nebo podíly rovnocenné akciím, které držitelé poskytují právní nebo fakticky vlastnické právo nebo právo držby nemovitosti či její části.“

4 V hlavě X této směrnice, nadepsané „Osvobození od daní“, obsahuje článek 13, nadepsaný „Osvobození od daní v tuzemsku“, části A („Osvobození určitých činností ve veřejném zájmu“), B („Ostatní případy osvobození“) a C („Volba“).

5 Podle článku 13 části B uvedené směrnice:

„Aniž jsou dotčeny jiné předpisy Společenství, osvobodí žlenské státy od daní následující plnění, a to za podmínek, které samy stanoví k zajištění správného a jednoznačného uplatnění těchto osvobození a k zamezení jakýchkoli daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu:

[...]

d) tyto operace:

[...]

5. operace včetně sjednání a vyjma řízení a správu [správy] v oblasti akcií, podílů na společnostech nebo sdruženích, dlužních úpisů a jiných cenných papírů, kromě:

- doklady zakládajících právní nárok na zboží,
- práv nebo cenných papírů uvedených v čl. 5 odst. 3,

[...]

g) dodání budov nebo jejich částí a pozemků, na nichž stojí, kromě těch, které jsou uvedeny v čl. 4 odst. 3 písm. a);

h) dodání nezastavěného pozemku kromě stavebního pozemku ve smyslu čl. 4 odst. 3 písm. b).“

6 Článek 4 odst. 3 písm. a) a b) téže směrnice odkazují na „dodání budovy nebo její části před jejím prvním obydlím a pozemku k ní přiléhajícího“ a „dodání stavebních pozemků“.

7 Článek 13 část C šesté směrnice stanoví:

„Členské státy mohou poskytnout osobám povinným k dani možnost volby zdanění v případě:

[...]

b) plnění uvedených v části B písm. d), g) a h) tohoto článku.

Členské státy mohou omezit rozsah této možnosti volby.“

8 Článek 28 odst. 3 této směrnice stanoví:

„Během přechodného období uvedeného v odstavci 4 mohou členské státy:

[...]

b) pokračovat v osvobození činností uváděných v příloze F od daně za podmínek platných v dotyčném členském státě;

[...]“

9 Příloha F uvedené směrnice, nadepsaná „Plnění uvedená v čl. 28 odst. 3 písm. b)“, ve svém bodu 16 uvádí „Poskytnutí budov a pozemků, které jsou popsány v čl. 4 odst. 3.“

10 Článek 33 odst. 1 téže směrnice stanoví:

„Aniž jsou dotčeny jiné předpisy Společenství, zejména ty, které se týkají obecné úpravy držení, pohybu a sledování výrobků, jež jsou předmětem spotřební daně, není tato směrnice na překážku tomu, aby si kterýkoli členský stát zachoval nebo zavedl daně z pojistných smluv, daně ze sázek a her, spotřební daně, kolkovné a obecně jakékoliv daně, dávky nebo poplatky, které nelze označit za daně z obrátu, pokud ovšem tyto daně, dávky nebo poplatky nepovedou při obchodu mezi členskými státy ke vzniku formalit spojených s překračováním hranic.“

Španělské právo

Právní úprava daně z přidané hodnoty

11 Článek 8 zákona 30/1985 o dani z přidané hodnoty (Ley 30/1985 del Impuesto sobre el Valor Añadido) ze dne 2. srpna 1985 (BOE č. 190 ze dne 9. srpna 1985, s. 25214) stanoví:

„Od daně z přidané hodnoty [dále jen ‚DPH‘] jsou osvobozeny:

[...]

18. Následující finanční operace, bez ohledu na osobu nebo subjekt, který je uskutečňuje:

[...]

g) služby a operace, vyjma řízení a správy v oblasti akcií, podílů na společnostech, dlužních úpisů a jiných cenných papírů, které nejsou uvedeny v předcházejících pododstavcích bodu 18, s výjimkou

a. dokladů zakládajících právní nárok na zboží;

b. dokladů, které držitelé poskytují právní nebo fakticky vlastnické právo, výlučné právo užívání nebo držby nemovitosti.

[...]"

12. Článek 13 odst. 1 bod 18 písm. k) královského nařízení 2028/1985, jímž se schvaluje nařízení o dani z přidané hodnoty (Real Decreto 2028/1985 por el que se aprueba el Reglamento del Impuesto sobre el Valor Añadido), ze dne 30. října 1985 (BOE č. 261, ze dne 31. října 1985, s. 34469), přebírá výše uvedené znění článku 8 zákona 30/1985 a doplňuje jej o následující ustanovení:

„Akcí nebo podílů na společnostech nebo jiných subjektech nespádají do této kategorie.

[...]"

13. Článek 20 odst. 1 bod 18 písm. k) zákona 37/1992 o dani z přidané hodnoty (Ley 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido) ze dne 28. prosince 1992 (BOE č. 312 ze dne 29. prosince 1992, s. 44247) má obsah totožný s obsahem výše uvedeného výřezu královského nařízení 2028/1985.

Právní úprava trhu s cennými papíry

14. Zákon 24/1988 o trhu s cennými papíry (Ley 24/1988 del Mercado de Valores) ze dne 28. července 1988 (BOE č. 181, ze dne 29. července 1988, s. 23405), ve znění zákona 18/1991 o dani z příjmů fyzických osob (Ley 18/1991 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas) ze dne 6. června 1991 (BOE č. 136, ze dne 7. června 1991, s. 18665, dále jen „zákon o trhu s cennými papíry“) v článku 108 stanoví:

„1. Převod cenných papírů, ať již přijatých na oficiální sekundární trh, či nikoliv, je osvobozen od daně z převodu majetku a právních úkonů v podobě formalizovaného zápisu a od [DPH].

2. Odchylně od ustanovení odstavce 1 jsou předmětem daně z převodu majetku a právních úkonů, jakožto „úplatné převody majetku“:

1. Převody uskutečněné na sekundárním trhu, jakož i koupě uskutečněné na primárních trzích jakožto důsledek výkonu jednostných práv na upisování akcií a konverze dluhových cenných papírů na akcie, v hodnotách, které odpovídají poměrným částem kapitálu společnosti nebo majetku společností, fondů, sdružení nebo jiných subjektů, jejichž aktiva tvoří nejméně z 50 % nemovitosti nacházející se na vnitrostátním území, za předpokladu, že v důsledku takového převodu nebo koupě se nabyvatel stane výlučným vlastníkem tohoto majetku nebo že získá alespoň takové postavení, které mu umožní vykonávat nad tímto subjektem kontrolu.

Pokud jde o obchodní společnosti, dosažením uvedené kontroly se rozumí takový stav, kdy je

přímo či nepřímo dosaženo vyššího než 50 % podílu na kapitálu této společnosti.

Pro účely výpočtu 50 % aktiv tvořených nemovitostmi se nepřihlíží k nemovitostem, s výjimkou pozemků a stavebních pozemků, které jsou součástí krátkodobých aktiv společností, jejichž podnikání spočívá výhradně v rozvoji hospodářských činností v oblasti výstavby nebo činností týkajících se organizace výstavby nemovitostí za účelem prodeje.

2. Převody akcií nebo podílů na společnosti obdržené jako protiplnění vkladů nemovitostí uskutečněných v souvislosti se založením společností nebo navýšením jejich kapitálu, pokud mezi dnem uskutečnění vkladu a dnem uskutečnění převodu uplynul méně než jeden rok.

Ve výše uvedených případech se uplatní sazba použitelná na úplatné převody nemovitého majetku, přičemž hodnota dotyčného majetku se vypočte podle pravidel obsažených v platných právních předpisech týkajících se daně z převodu majetku a právních úkonů v podobě formalizovaného zápisu.“

Právní úprava daně z převodu majetku

15 Článek 7 odst. 5 kodifikovaného znění zákona o dani z převodu majetku a právních úkonů v podobě formalizovaného zápisu (Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados), schváleného královským nařízením s mocí zákona 3050/1980 ze dne 30. prosince 1980 (BOE č. 29, ze dne 3. února 1981, s. 2442), ve znění zákona 29/1991 o přizpůsobení některých daňových institutů směrnicím a nařízením Evropských společenství (Ley 29/1991 de adecuación de determinados conceptos impositivos a las Directivas y Reglamentos de las Comunidades Europeas) ze dne 16. prosince 1991 (BOE č. 301, ze dne 17. prosince 1991, s. 40533) stanoví:

„Pod pojem ‚úplatné převody majetku‘, který upravuje tato hlava, nespadají výše uvedené operace, jsou-li prováděny podniky nebo osobami samostatně výdělečně činnými v rámci jejich obchodní či profesní činnosti a v každém případě jsou předmětem [DPH], pokud představují dodání zboží nebo poskytování služeb. Nicméně pod tento pojem spadají dodání zboží nebo pronájmy nemovitostí, pokud jsou osvobozeny od [DPH], jakož i dodání těchto nemovitostí, jež jsou zahrnuty do převodu celého majetku podniku, je-li patrné, že převod tohoto majetku je osvobozen od [DPH].“

Spor v rozhodném řízení a předložené otázky

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v červnu 1991 se společnost Caixa, která držela 3,26 % základního kapitálu společnosti Inmobiliaria Colonial SA (dále jen „Inmobiliaria Colonial“) rozhodla zvýšit svůj podíl na této společnosti a že za tímto účelem zahájila jednání s cílem získat podíl, který měla společnost Banco Central SA na uvedené společnosti, jejíž aktiva tvořily hlavně nemovitosti. Tato jednání vyústila v únoru 1992 ve výsledek, že společnost Caixa nabyla podíl, který měla společnost Banco Central SA na společnosti Inmobiliaria Colonial, ve výši 63,85 % jejího základního kapitálu. Toto nabytí umožnilo společnosti Caixa získat podíl na této poslední uvedené společnosti vyšší než 65 %. Po uvedeném nabytí podílu předložila společnost Caixa veřejný návrh smlouvy o koupi akcií na zbytek základního kapitálu společnosti Inmobiliaria Colonial a díky jejich nabytí se stala majitelkou 96,85 % akcií této společnosti.

17 V březnu 1992 podala společnost Caixa dažňové přiznání, ve kterém si sama vypočetla dažň z úplatných převodů majetku se sazbou 6 % podle ustanovení článku 108 zákona o trhu s cennými papíry, neboť nabyla podílu na základním kapitálu dotyčné realitní společnosti přesahujícího 50 %. V tomto přiznání uvedla zdanitelný základ ve výši 16 256 808 232 španělských peset (ESP), jakož i částku splatné daně ve výši 975 408 494 ESP.

18 Nicméně v únoru 1993 požádala společnost Caixa Delegación Territorial de Barcelona del Departamento de Economía y Finanzas de la Generalidad de Cataluña (územní odbor v Barceloně Úřadu hospodářství a financí Autonominí vlády Katalánska) o vrácení částek zaplacených bez právního důvodu ve výši 975 408 454 ESP, jakož i příslušných úroků z důvodu, že článek 108 zákona o trhu s cennými papíry je v rozporu s ustanoveními unijního práva, konkrétně s ustanoveními šesté směrnice, a že v každém případě se tento článek na skutečné nabytí cenných papírů nepoužije, neboť toto nabytí nezastírá prodej nemovitostí.

19 Vzhledem k tomu, že společnost Caixa neobdržela výslovnou odpověď ve stanovené zákonné lhůtě, podala proti implicitnímu zamítnutí své žádosti o vrácení daně odvolání. Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña zamítl toto odvolání rozhodnutím ze dne 30. ledna 1998, jež bylo dne 14. května 1999 potvrzeno Tribunal Económico Administrativo Central.

20 Společnost Caixa podala žalobu u senátu pro správní věci Tribunal de Justicia de Cataluña, jehož čtvrtý odbor vydal dne 28. května 2004 rozsudek, jímž této žalobě vyhověl pouze v tom, že dažňový základ neměl být stanoven na základě skutečné hodnoty všech nemovitostí, které tvořily aktiva společnosti Inmobiliaria Colonial, ale na základě části hodnoty nemovitostí odpovídající akciím, které byly předmětem skutečného převodu.

21 Ostatní argumenty, které společnost Caixa vznesla ve své žalobě, byly naproti tomu odmítnuty. Tyto argumenty se týkaly zaprvé neslučitelnosti článku 108 zákona o trhu s cennými papíry s ustanovením čl. 13 části B písm. d) bodu 5 šesté směrnice, neboť tento článek 108 ukládá povinnost podrobit obchodování s akciemi dani z převodů majetku a osvobozuje je od DPH, třebaže toto ustanovení unijního práva neumožňuje rozšířit osvobození od DPH na „akcie nebo podíly rovnocenné akciím, které držitelé poskytují právní nebo fakticky vlastnické právo nebo právo držby nemovitosti či její části“. Zadruhé společnost Caixa poukazovala na rozpor, který podle ní existuje mezi uvedeným článkem 108 na straně jedné a španělskou ústavou a unijním právem na straně druhé, neboť toto ustanovení španělského práva stanoví nevratitelnou obecnou domněnku dažňového úniku, podle níž veškeré převody akcií společností, jejichž aktiva mají převážnou povahu nemovitostí, jsou skutečnými za účelem dažňového úniku.

22 Společnost Caixa podala u předkládajícího soudu proti rozsudku Tribunal Superior de Justicia de Cataluña kasační opravný prostředek, ve kterém se dovolávala jediného důvodu, založeného zejména na porušení čl. 13 část B písm. d) bodu 5, čl. 5 odst. 3 a článku 27 šesté směrnice.

23 Podle společnosti Caixa je jak osvobození dotyčné operace od DPH, tak podrobení této operace dani z převodů majetku, stanovené zákonem o trhu s cennými papíry, v rozporu s šestou směrnicí. Podle ní tedy nelze podrobit převod akcií a podílů na společnostech, které držitelé poskytují vlastnické právo nebo právo držby nemovitosti či její části, dani z převodů majetku ani osvobodit tuto operaci od DPH, tím spíše že by dotyčný vládní stát vyloučil použití šesté směrnice bez dodržení postupu stanoveného v článku 27 této směrnice k získání nezbytného povolení Rady s cílem zabránit dažňovým únikům v rámci převodů nemovitostí prostřednictvím společností.

24 Vzhledem k pochybnostem předkládajícího soudu zejména o otázce, zda ustanovení čl. 13

části B písm. d) bodu 5 a čl. 5 odst. 3 písm. c) šesté směrnice umožňují členským státům osvobodit od DPH operace týkající se obchodování s akciemi společností, jejichž majetek je tvořen převážně nemovitostmi, a zda tato směrnice umožňuje, aby nabytí vztšínového podílu na základním kapitálu těchto společností bylo předmětem takové nepřímé daně, odlišné od DPH, jako je daň z převodu majetku, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Stanoví [šestá] směrnice [...] v čl. 13 části B písm. d) bodu 5 povinnost uložit DPH bez osvobození na operace prováděné osobou povinnou k dani, které se týkají prodeje akcií, jež zahrnují nabytí vlastnictví nemovitosti, s ohledem na výjimku, kterou stanoví pro cenné papíry, jež držitelé poskytují právní nebo fakticky vlastnické právo nebo právo držby nemovitosti nebo její části?

2) Umožňuje [šestá] směrnice [...] existenci takových ustanovení, jako je článek 108 zákona [...] o trhu s cennými papíry, který ukládá nepřímou daň odlišnou od DPH, nazvanou 'daň z převodu majetku', na nabytí vztšínového podílu na základním kapitálu společnosti, jejíž aktiva jsou převážně tvořena nemovitostmi, bez ohledu na případné postavení účastníků operace coby podnikatel, a tedy aniž je vyloučena situace, v níž by operace byla, pokud by došlo k přímému převodu nemovitostí, a nikoliv akcií, předmětem DPH?

3) Je takové vnitrostátní ustanovení, jako je článek 108 zákona [...] o trhu s cennými papíry [...], který zdaňuje nabytí vztšínového podílu na základním kapitálu společností, jejichž aktiva jsou tvořena převážně nemovitostmi nacházejícím se ve Španělsku, aniž dovoluje podat důkaz, že společnost, nad kterou byla převzata kontrola, vyvíjí hospodářskou činnost, služitelné se svobodou usazování zaručenou článkem [49 SFEU] a volným pohybem kapitálu stanoveným v článku [63 SFEU]?”

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

25 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat jako první, je, zda šestá směrnice brání právní úpravě členského státu, která ukládá nepřímou daň odlišnou od DPH, a sice daň z převodu majetku, na nabytí vztšínového podílu na základním kapitálu společnosti, jejíž aktiva jsou převážně tvořena nemovitostmi, bez ohledu na skutečnost, že pokud by předmětem dotyčných operací bylo přímé nabytí těchto nemovitostí, a nikoliv akcie vázící se k takovým nemovitostem, byly by takové operace předmětem DPH.

26 Na úvod je třeba uvést, že šestá směrnice do značné míry osvobozuje od DPH operace týkající se nemovitostí. V této souvislosti osvobozuje čl. 13 část B písm. g) a h) této směrnice konkrétní operace týkající se nemovitostí, jež vyjmenovává, s výjimkou operací uvedených v čl. 4 odst. 3 písm. a) a b) uvedené směrnice, a sice zejména dodání nových budov nebo dodání stavebních pozemků. Kromě toho tímto posledně uvedenými ustanovení není dotčena možnost, přiznaná členským státům na základě čl. 28 odst. 3 písm. b) šesté směrnice ve spojení s přílohou F bodem 16 této směrnice, zachovat osvobození také dodání budov a pozemků uvedených v čl. 4 odst. 3 směrnice.

27 Tedy, pokud jde o rozdílné zacházení, které uvádí předkládající soud, co se týče na jedné straně přímých nabytí nemovitostí, jež jsou předmětem DPH, a na druhé straně nepřímých nabytí takových nemovitostí, která jsou předmětem daně z převodu majetku, je třeba v každém případě konstatovat, že zdanění přímých nabytí nemovitostí DPH je závislé zejména na druhu nabyté nemovitosti.

28 Dále, pokud jde o údajnou diskriminační daňové zacházení s dodáními nemovitostí, která jsou případně předmětem DPH, je třeba připomenout, že jak vyplývá z čl. 33 odst. 1 šesté směrnice, není tato směrnice na překážku tomu, aby si členský stát zachoval nebo zavedl jakékoliv daň, dávky nebo poplatky, které nelze označit za daň z obrátu. Vzhledem k tomu, že unijní právo tak nepouští existenci souběžných systémů zdanění, lze takové daň vybírat i v případě, že jejich výběr může vést ke kumulaci s DPH u jednu a téže operace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 1986, Kerrutt, 73/85, Recueil, s. 2219, bod 22, a ze dne 11. října 2007, KÖGÁZ a další, C-283/06 a C-312/06, Sb. rozh. s. I-8463, bod 33).

29 Pokud jde o právní úpravu dotčenou v původním řízení, je třeba připomenout, že se Soudní dvůr již vyjádřil k její slučitelnosti s čl. 33 odst. 1 šesté směrnice v rámci věci, ve které bylo vydáno usnesení ze dne 27. listopadu 2008, Renta (C-151/08). Soudní dvůr v tomto usnesení připomněl základní znaky DPH stanovené ve své judikatuře (viz zejména rozsudek ze dne 3. října 2006, Banca popolare di Cremona, C-475/03, Sb. rozh. s. I-9373, bod 28 a citovaná judikatura) a měl za to, že daň, která vykazuje takové znaky jako daň z převodu majetku, se liší od DPH takovým způsobem, že nemůže být kvalifikována jako daň, kterou lze označit za daň z obrátu ve smyslu čl. 33 odst. 1 šesté směrnice.

30 Spis předložený Soudnímu dvoru neobsahuje nic, co by umožnilo konstatovat, že v rámci tohoto řízení o předběžné otázce je třeba tuto otázku analyzovat odlišně. S ohledem na úvahy ve výše uvedeném usnesení Renta je nutné konstatovat, že šestá směrnice nebrání právní úpravě dotčené v původním řízení.

31 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že šestá směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je články 108 zákona o trhu s cennými papíry, který podrobuje nabytí většinového podílu na základním kapitálu společnosti, jejíž aktiva jsou tvořena převážně nemovitostmi, takové nepřímé dani odlišné od DPH, jako je daň dotčená v původním řízení.

K první otázce

32 Podstatou první otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat na druhém místě, je, zda na základě šesté směrnice, a zejména čl. 13 části B písm. d) bodu 5 druhé odrážky této směrnice musejí být operace týkající se obchodování s cennými papíry, jež uskutečnila osoba povinná k dani a které zahrnují nabytí vlastnického práva k nemovitostem, předmětem DPH.

33 Komise má ve svých písemných vyjádřeních za to, že se původní řízení týká podrobení operací uskutečněných společnostmi Caixa dani z převodu majetku a nikoliv DPH, a že odpověď na tuto otázku neumožňuje nijak určit, zda mohou být uvedené operace předmětem jiných daní než DPH, či nikoliv.

34 V této souvislosti z rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládající soud pokládá Soudnímu dvoru tuto otázku za úřelem určení, zda je třeba podrobit operace týkající se obchodování s cennými papíry uskutečněné společnostmi Caixa dani z převodu majetku, jestliže španělské právní předpisy stanoví, že operace, které podléhají DPH, nepodléhají dani z převodu majetku.

35 V této souvislosti je třeba připomenout, že daňové zacházení, které šestá směrnice vyhrazuje operacím týkajícím se obchodování s cennými papíry, jež zahrnují nabytí nemovitostí, se může lišit zejména podle toho, zda dotyčný členský stát případně využije možností, které má na základě čl. 5 odst. 3 šesté směrnice ve spojení s čl. 13 části B písm. d) bodem 5 druhou odrážkou této směrnice, jakož i na základě čl. 13 části C písm. b) této směrnice.

36 Je třeba přitom konstatovat, že předkládací rozhodnutí neposkytuje konkrétní údaje týkající se otázky, zda španělský zákonodárce uvedených možností využil. Za těchto podmínek Soudní dvůr nemůže užitečně určit souvislost mezi ustanoveními vnitrostátního práva použitelnými na spor v povodním řízení a ustanoveními šesté směrnice, jejichž výklad je požadován.

37 V každém případě, jak vyplývá z odpovědi poskytnuté na druhou otázku, nebrání tato směrnice tomu, aby takové operace týkající se obchodování s cennými papíry, jako jsou operace dotčené v povodním řízení, podléhaly takové nepřímé dani, odlišné od DPH, jako je daň dotčená v povodním řízení. Co se týče výbavu této daně, není tedy podstatné, zda takové operace musejí podle uvedené směrnice podléhat DPH, či nikoliv.

38 S ohledem na výše uvedené úvahy tak není namístě na první otázku odpovídat.

K třetí otázce

39 Španělská vláda připustnost třetí otázky zpochybňuje. Podle této vlády se všechny prvky, které charakterizují situaci dotčenou v povodním řízení, nacházejí v rámci jediného členského státu, a jedná se tudíž o čistě vnitrostátní situaci, která nespadá do unijního právního řádu. Soudní dvůr nemá podle ní tudíž pravomoc odpovědět na tuto otázku.

40 Je třeba uvést, že i když je vzhledem k rozdělení pravomocí v rámci řízení o předběžné otázce vymezení předmětu otázek, které zamýšlí položit Soudnímu dvoru, pouze na vnitrostátním soudu, Soudnímu dvoru přísluší, aby za účelem ověření své vlastní pravomoci přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, Sb. rozh. s. I-11063, bod 39, a ze dne 21. března 2012, Susisalo a další, C-84/11, bod 16).

41 V této souvislosti je třeba připomenout, že Soudní dvůr nemá pravomoc odpovědět na předběžnou otázku, pokud je zjevné, že ustanovení unijního práva, které má být předmětem výkladu Soudního dvora, nelze použít (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2009, Woningstichting Sint Servatius, C-567/07, Sb. rozh. s. I-9021, bod 43 a citovaná judikatura).

42 Co se týče pravidel unijního práva, jejichž výklad je žádán prostřednictvím třetí otázky, je třeba uvést, že ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti svobody usazování a volného pohybu kapitálu se nepoužijí na situaci omezenou ve všech ohledech na jediný členský stát (v tomto smyslu viz, co se týče svobody usazování, rozsudek ze dne 17. března 2008, Komise v. Francie, C-389/05, Sb. rozh. s. I-5397, bod 49 a citovaná judikatura, jakož i co se týče volného pohybu kapitálu, rozsudek ze dne 5. března 2002, Reisch a další, C-515/99, C-519/99 až C-524/99 a C-526/99, Recueil, s. I-2157, bod 24 a citovaná judikatura).

43 Nicméně je třeba připomenout, že za určitých náležitých vymezených podmínek nebrání čistě vnitrostátní povaha dotčené situace tomu, aby Soudní dvůr odpověděl na otázku položenou na základě článku 267 SFEU.

44 Tomu tak může být zejména tehdy, když vnitrostátní právo předkládajícímu soudu ukládá,

aby byla státnímu příslušníku členského státu tohoto soudu přiznána stejná práva, jako jsou práva, která by v téže situaci vyplývala z unijního práva pro státního příslušníka jiného členského státu (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 5. prosince 2000, Guimont, C-448/98, Recueil, s. I-10663, bod 23; ze dne 30. března 2006, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03, Recueil, s. I-2941, bod 29, jakož i ze dne 5. prosince 2006, Cipolla a další, C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 30), nebo pokud se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká ustanovení unijního práva, na která vnitrostátní právo odkazuje za účelem stanovení pravidel použitelných na situaci, která je čistě vnitřní záležitostí tohoto členského státu (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 18. října 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, Recueil, s. I-3763, bod 36; ze dne 16. března 2006, Poseidon Chartering, C-3/04, Sb. rozh. s. I-2505, bod 15; jakož i ze dne 7. listopadu 2013, Romeo, C-313/12, bod 21).

45 V projednávané věci je nutné spolu se španělskou vládou konstatovat, že všechny prvky sporu v původním řízení se nacházejí pouze v rámci jediného členského státu, neboť tento spor se týká nabytí podstatného podílu na realitní společnosti se sídlem ve Španělsku jinou společností také se sídlem ve Španělsku, a že poslední uvedená společnost podléhá zdanění z důvodu, že aktiva realitní společnosti, kterou nabyla, jsou nejméně z 50 % tvořena nemovitostmi nacházejícími se na španělském území.

46 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce přitom nevyplývá, že předkládající soud musí na základě vnitrostátního práva poskytnout stranám sporu v původním řízení zacházení, které by se odvíjelo od zacházení přiznaného na základě unijního práva hospodářskému subjektu jiného členského státu nacházejícího se v téže situaci. Nic nenasvědčuje tomu, že by předkládající soud musel pro účely určení obsahu vnitrostátního práva použitelného v projednávané věci vycházet z výkladu pravidel unijního práva.

47 Celkově vzato, jelikož předkládací rozhodnutí neposkytuje dostatečně konkrétní informace ohledně souvislosti existující mezi ustanovení Smlouvy o FEU, citovanými v rámci této otázky, a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor v původním řízení, vyplývá z toho, že za takových okolností, jako jsou okolnosti sporu v původním řízení, jehož všechny prvky se nacházejí v rámci dotyčného členského státu, nemá Soudní dvůr pravomoc odpovědět na této otázku položenou Tribunal Supremo.

48 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba mít za to, že tato otázka je nepřípustná.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníky řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní, ve znění směrnice Rady 91/680/EHS ze dne 16. prosince 1991, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je § 108 zákona 24/1988 o trhu s cennými papíry (Ley 24/1988 del Mercado de Valores) ze dne 28. července 1988, ve znění zákona 18/1991 o dani z příjmů fyzických osob (Ley 18/1991 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas) ze dne 6. června 1991, který podrobuje nabytí většinového podílu na základním kapitálu společnosti, jejíž aktiva jsou tvořena převážně nemovitostmi, takové nepřímé dani odlišné od daní z přidané hodnoty, jako je daň dotčená v povodním řízení.

Podpisy.

* Jednací jazyk: španělština.